

Abstrakt

Tato práce se zabývá analýzou historických učebnic zeměpisu pro základní a střední školy z hlediska přístupu k environmentální etice. Při procesu analýzy byly hledány výroky environmentální tematiky, které byly následně hodnoceny a rozděleny do odpovídajících směrů environmentální etiky. Výsledky byly graficky zpracovány a srovnány s prací od Seidlové (2010), která podobný výzkum prováděla na učebnicích současných.

Z výzkumu vyplývá, že se v historických učebnicích vyskytuje převážně směr antropocentrický, biocentrický a ekocentrický, přičemž z těchto směrů je nejvíce zastoupen směr antropocentrický. Teocentrický směr a směr evoluční etiky se objevil jen v ojedinělých případech. V současných učebnicích je tomu stejně, s tím rozdílem, že je nejvíce zastoupen ekocentrismus.

Největší odlišnost mezi historickými a současnými učebnicemi je v počtu výroků a jejich jednoznačností. Bylo zjištěno, že směrem do současnosti se počet a jednoznačností výroků zvyšují. Důvodem by mohla být fáze vývoje a pokrok, ve kterém se společnost nacházela.

Klíčová slova

environmentální etika, geografické vzdělávání, historické učebnice zeměpisu, vztah člověka a přírody, hodnocení učebnic, environmentální výchova